

Snehuliáčik Máčik

Vonku sa poriadne zozimilo, ráno už na okne vidno prvý mráz. Stromy dávno zhodili svoje listy, aby sa pripravili na zimný spánok rovnako ako veľký medveď, veveričky alebo malý ježko. Deti sa už nevedia dočkať, kedy napadne prvý sneh. A veru tak, jedného studeného rána začal poletovať prvý sneh. Vločky sa jemne vznášali k zemi a vietor ich tak rozfúkaval, že to vyzeralo, akoby tancovali.

A veru tancovali. Tešili sa na deti. Jedna vraví druhej:

„Drž sa pri mne. Keď prídu deti, spravia si z nás guľu a budú nás hádzať tak, že budeme lietať ako strely. Budeš vidieť, aké dokážeme byť rýchle a pevné.“

Druhá vločka sa náramne potešila a privolala k sebe aj ďalšie kamarátky vločky, ktoré mali rady rýchlosť. O niečo ďalej sa ďalšie vločky spoločne dohadujú:

„Vidíte tam tie deti? Ony z nás určite niečo postavia“, hovorí jedna vločka s nadšením. „Ja by som chcela, aby z nás urobili obrovský krásny hrad“, hovorí druhá.

„Ja chcem aby z nás urobili snehuliaka“, povedala ďalšia vločka, na čo ostatné s radosťou súhlasne vykriekli: „Áno, to je nápad! Pochytáme sa za ruky, budeme sa spoločne guľať a urobíme snehuliaka.“

Ako sa tak začali spoločne k sebe tlačiť, jednej z nich napadlo: „Ale taký snehuliak musí byť pevný, aby dlho vydržal robiť radosť všetkým deťom, ktoré pôjdu okolo. Ja teda pôjdem nabok, aby ma detské ruky rozpustili na vodu, a keď zmrznem, urobím vám ochranu, aby ste sa dokázali dlho držať pokope.“

Na to sa ozvali aj iné vločky: „Výborný nápad, aj my chceme chrániť to, čo z nás deti vytvoria. Neprekáža nám, keď sa roztopíme a stratíme svoju krásu. Miesto toho získame silu pre vás všetky.“

Vločky sa od vzrušenia a radosti nevedeli dočkať, kedy dopadnú na zem, kde ich už čakali natešené deti. A ich želanie sa im aj rýchlo splnilo. Deti začali guľať najskôr jednu veľkú guľu, potom druhú a za tou hneď tretiu, najmenšiu zo všetkých. Mali medzi sebou aj silných pomocníkov, ktorí im pomohli postaviť gule na seba. Vločky si všimli, že deti si pomáhajú podobne ako ony.

Dve deti guľajú, tri deti dvíhajú jednu guľu na druhú a tie najmenšie gule šúchajú a hladkajú, aby boli krásne hladké. Jedno dievčatko donieslo mrkvu na nos, druhé zase gaštany na oči, a takto každý priložil ruku k dielu. A o čo viac sa z toho deti radovali, o to viac boli aj vločky krajšie a silnejšie. Netrvalo dlho a na snehu hrdo stál krásny snehuliak s červeným nosom. Deti sa z neho veľmi tešili a ukazovali rodičom, akého krásneho snehuliaka spoločne postavili.

Vločky si začali medzi sebou pošepkávať, ako by sa snehuliak mohol volať.

„Snehuliakov je veľa, každý je niečím krásny. No my by sme mohli dať tomu nášmu meno, ktoré bude vystihovať to, že všetky držíme spolu.“ A do toho sa ozvala malá vločka na brušku vyhladená od detských rukavičiek: „Čo keby sa volal snehuliáčik Máčik?“

„Snehuliáčik Máčik? A to ako s nami súvisí?“ začudovala sa druhá. „Máčik preto, lebo je taký pevný a odolný vďaka našim odvážnym kamarátkam vločkám. Nechali sa roztopiť, keď ich hladili teplé ruky detí, a tak sme mohli primrznúť jedna k druhej“ vysvetlila malá vločka.

Ostatné vločky sa len ticho zamysleli a potom najstaršia z nich prehovorila: „Máš pravdu, naše odvážne kamarátky síce s nami už viac neprehovoria, kým sa znovu nepremenia na vločky, no takto budú vedieť, že stále na ne myslíme. Máčik je krásne meno. Z jedného zrnka maku makovníček nebude, ale keď sa makové zrnká spoja a budú všetky pekne pokope, maminka makovník upeče raz-dva.

"A tak je to i s nami vločkami, keby sme chceli byť každá sama, nikdy z nás deti snehuliaka nepostavia. Odteraz sme teda súčasťou snehuliачika Máčika.“

A tak snehuliachik Máčik vydržal celú zimu a tešil všetky deti, ktoré okolo neho pobehovali, guľovali sa, aj sánkovali. A keď prišli jarné dni, všetky vločky sa spokojne roztopili, lebo vedeli, že keď príde ďalšia zima, znovu sa premenia na vločky a budú opäť s radosťou padať na zem s netrpezlivým očakávaním, čo z nich deti vytvoria nabudúce.

Ponaučenie: Tie najdôležitejšie veci okom neuvidíš, ale srdcom.

Otázky pre detičky:

Viete, prečo je dôležité navzájom si pomáhať?

Viete, čo je súdržnosť?

Máte dobrý pocit, keď niekomu pomôžete?

Ako pomáhate rodičom, kamarátom?

Rozprávka z lesa

V jednom lese si nažívali zvieratká ako jedna rodina. Žil tam macko Brum-Brum, líštička Kmotrička, víčko Tíčko, veverička Hryzka a ježko Jožko.

Ježko Jožko z nich bol najmenší, no zato najmúdrejší. Každému vedel poradiť, ale i pokarhať, keď sa nedajbože zvieratká medzi sebou pobili. Všetci ho počúvali a poslúchali. Keď nastala jeseň, zavolať si ježko Jožko všetky zvieratká na čistinku v lese a takto im hovorí:

„Počúvajte, zvieratká, nastala jeseň a čochvíľa bude zima. Treba sa na ňu dobre pripraviť. Musíme si opraviť domčeky, brlôžky a nazbierať si veľa potravy.

Tak sa aj stalo. Zvieratká usilovne pracovali, zbierali lesné plodiny,

oriešky, hríbičky a každý to, čo mal rád. Komôrky sa plnili všelijakými dobrotami, domčeky boli opravené a do brlôžtekov si nanosili seno, aby sa im cez zimu mäkúčko spalo.

Všetci pracovali, okrem veвериčky Hryzky. Tá sa im len posmievala, či sa im chce pracovať a zháňať potravu. Vraj, jej sa nechce, radšej sa bude hrať a skákať zo stromu na strom. Ježko Jožko jej hovorí:

„Veverička Hryzka, v zime zamrzneš a budeš hladná“.

Tá sa mu však vysmiala, vraj má kožuštek teplý a keď bude hladná, vyjde na strom, utrhne si šišku a zje ju.

Nastala zima, všetky zvieratká boli v teplučkých domčekoch a brlôžkoch, len veвериčka sa túlila v studenom a mokrom domčeku. Triasla sa od zimy a bola aj hladná. Vyšla si na strom, odtrhla si šišku a chcela ju zjesť. Lenže šiška bola zamrznutá ako cencúľ. Skoro si vylomila zúbky. Vedela, že je zle. Rozmýšľala, čo bude robiť. Napadlo jej, že pôjde poprosiť ježka Jožka, aby ju zachránil od zimy a hladu. Zaklopala mu na dvierka. Ježko si pretrie očká a zavolá:

„Kto ma budí zo zimného spánku?“

„To som ja, veвериčka Hryzka. Prosím ťa, pusti ma dnu, som premrznutá a hladná.“ Ježko Jožko ako dobrý kamarát ju vpustil dnu, dal sa jej najesť a ukázal jej teplé miestečko, kde bude spať.

Prespali zimu a nastala jar. Príroda sa začala prebúdať. Slniečko svietilo, vtáčiky spievali a zvieratká vyšli zo svojich brlôžkov.

Vyskočila aj veverička Hryzka a hneď bežala k svojmu domčeku. Ten bol mokrý a zničený. Nechala ho vysušiť na slniečku a začala ho opravovať. Cez leto si nanosila toľko potravu, že nemala ju len na jednu zimu, ale aj na tri.

Pochopila, že lenivosť sa nikdy nevypláca a bez práce nie sú koláče.

Od tých čias bola veverička najusilovnejšia zo všetkých zvieratiek

a počúvala dobré rady ježka Jožka.

Rozprávka o zvieratkách v zime

Prišla zima. Biela a mrazivá. Na svahu pod horou sa objavili stopy srnčej zveri. To sa srnky vybrali na pastvu. Pod námrazou bielej nádielky snehu sa nemohli dostať k zelenej tráve. Kde-tu odhrýzli aspoň z konárov kríkov alebo stromov. Prežúvali a tvárili sa, akoby boli na svadobnej hostine.

Vodca srnčej rodinky zavetril niečo voňavé. Rozbehol sa ku krmelcu a za ním niektoré srnky. Pred krmelcom zastali a ešte chvíľu vetrili nozdrami. Radosť a slzičky šťastia sa objavili v ich očiach. "Máme sienko, máme sienko", mĺkvo prehovorili a plným sústom začali vyťahovať seno z krmelca. O chvíľu bolo okolo krmelca celé stádo. Prežúvali a hľadeli do ticha.

Vôňu sena zacítili aj iné zvieratá. Nenápadne pricipitali zajace a s chuťou sa pustili do sena, ktoré popadalo na zem. Objavili tam aj repu a mrkvu. Hotová pochúťka. Túto udalosť oznámili všetkým kamarátom z okolia. Ani vtáčiky nepohrdli potravou. Vyzobali semienka a svojim štebotom rozveselili celý les. Pri krmelci sa vystriedali rôzne lesné zvieratá a vtáci. Dokonca aj myšky si uchmatli z dobrôt.

Aj pred oknami niektorých domov bolo rušno. Deti na hodine pracovného vyučovania a výtvarnej výchovy vyrábali krmidlá pre vtáčiky. Tie si potom odniesli domov a postavili ich na vonkajší parapet okna. V lete a v jeseni usilovne zbierali rôzne semienka a jadierka a odkladali si ich. Teraz prišla tá pravá chvíľa a tieto pochúťky nasypali do krmidiel. Spoza záclony nenápadne sledovali, čo sa bude diať. Deti uvideli nádherné prírodné divadlo. Do krmidiel prilietali rôzne druhy operencov. Prileteli, uchmatli semienko a odleteli na konár jablone, kde si túto dobrotu spokojne vychutnávali. Zob a frnk, zob a frnk, zob a frnk.

Vďaka dobrým ľuďom sa mohli lesné zvieratá a vtáci nasýtiť a spokojne prežiť dlhú zimu. Ako v rozprávke. Vlastne ako v skutočnej rozprávke.

Deti, videli ste už nejaké zvieratá v zime? Aké dobroty ste im priniesli? Aj vy ste už vyrobili krmidlo alebo búdku pre vtáčiky? Nie? Skúste ich aspoň nakresliť.

Rozprávka o snehuliakovi Samkovi

Miško ráno vyskočil z postele a utekajúc k oknu kričal: „Už máme sneh! Už máme konečne sneh!“ Jeho nos pritlačený na okno robil obláčiky, do ktorých nadšene prštekom maľoval. Nikdy tak rýchlo neskončili raňajky v jeho brušku, nikdy ešte nebol tak rýchlo oblečený a vychystaný von! Na dvore ho už čakali sane, lopatka a tatino priniesol aj uhlíky. Tatino, snáď nejdeme robiť ohník teraz v zime? – čuduje sa chlapček. Ocko sa však len pousmial, vraj má pre Miška prekvapenie. Budú mať nového kamaráta. Spolu zo snehu vygúľali tri oobrovské gule. Tú najväčšiu nechali na zemi, prostrednú vyložili na ňu a najmenšiu dali navrch. Z uhlíkov spravil ocko gombičky, nakreslil aj ústa. Maminka priniesla hrniec a mrkvu a zrazu mal snehuliáčik klobúk aj nos! A do ruky dostal metlu! A ako sa bude volať? – spytuje sa mamka.

Volám sa Samko! – prehovoril zrazu snehuliak. Napravil si hrniec na hlave, lebo bol trošku nakrivo a zapol vrchný rozopnutý gombík. Ved' bola predsa zima! Miško odbehol a o chvíľku bol naspäť aj so svojim červeným šalom. Tatino ho zdvihol na ruky a Miško šál uviazal snehuliakovi okolo krku. V zime treba nosiť šál, lebo budeš chorý – to mi vždy hovorí teta doktorka a tú treba poslúchať, – vysvetľuje Miško svojmu novému kamarátovi. Snehuliak prikývol a hneď sa aj spytuje: Ako sa ideme hrať? Ocko chlapcom navrhol, že si postavia domček. A tak sa všetci traja pustili do roboty. Lopatkou aj rukami a metlou nazhŕňali veľikánsku kopu snehu, do ktorej šikovný tatino vydlabal vchod a dokonca aj okienko. Pred domčekom ešte spravil zo snehu lavičku, na ktorú si všetci posadali a vypili teplé kakao od mamky. Robotu bola hotová a teraz sa už môžu nerušene hrať.

Keď prišiel večer a bolo treba ísť spinkať, Miškovi sa veľmi nechcelo. Aj mu slzička stekala po tvári, ale snehuliak Samko mu sľúbil, že zajtra sa budú opäť spolu hrať. A tak aj bolo! Každý deň ráno, keď išiel Miško do škôlky, najskôr na dvore pozdravil kamaráta a poobede, hneď ako prišiel späť domov, sadol si na lavičku alebo na sánky a rozprával Samkovi, čo v škôlke zažil. Rozprával mu o svojich kamarátoch, aj o pani učiteľkách, s ktorými kreslili, skladali stavebnice a chodili na prechádzky a Samko sa na všetko dopodrobna vypytoval a spokojne prikyvoval hlavou. Potom sa hrali na skrývačku alebo, keď bol silný vietor, obaja sa pred ním v domčeku ukryli.

Až raz, keď bolo krásne teplúčko, Miško prišiel zo škôlky a s nadšením utekal za snehuliakom Samkom. Chcel mu ukázať snežienky, ktoré našiel a priniesol maminke.

A tiež mu chcel povedať, čo sa naučil dnes v škôlke. Že snežienky znamenajú, že prichádza jar a teda už ani Miško, a ani snehuliak Samko nebudú musieť nosiť šál.

Lenže Samka nikde nenašiel. Volal naňho, hľadal ho aj v domčeku, ale nikde nebol. Smutne ostal stáť na dvore a po líčkach sa mu kotúľali slzy ako hrachy.

Snehuliak bol preč.

Maminka si uplakaného Miška posadila na kolená a vysvetlila mu, čo sa stalo. Že jej ráno, keď odišiel Miško do škôlky, snehuliak zaklopal na okno a povedal, že musí odísť, lebo tu mu je už teplo. A že teraz iný chlapček na severnom póle potrebuje kamaráta.

A že má maminka povedať Miškovi, aby sa nestrachoval. Budúci rok sa Samko určite vráti. Ved' ho tu naňho predsa čaká jeho najlepší kamarát Miško!

O snehuliakovi s horúcim srdcom

Na konci dediny, až tam skoro pri lese, stál dom a v ňom bývala mamička, otecko a Kristínka. Boli traja, ale už dlho sa tešili na štvrtého.

To vám bolo radosti, keď sa Kristínkin braček konečne narodil! Toľké šťastie! Zaplnilo celý dom, ba ani sa tam nezместilo. Kristínka s ockom s ním vybehli von, na zasneženú lúku pod lesom.

Postavili tam krásneho, velikánskeho snehuliaka, a pretože ho stavali s toľkou láskou, stalo sa čosi zázračné. Snehuliak, hoci bol zo studeného snehu, tak ako všetci snehuliaci bývajú, bol predsa len čímsi výnimočný. Mal horúce srdce, ktoré tĺklo len pre dobré skutky. Jedného dňa pricupkala na lúku veverička. „Och, aká som ustatá,“ zavzdychala, a „sneh sa len sype a sype, všetky cestičky nanovo zakrýva a ja ho už nevládzem odmetať. Pozri, snehuliak, už mám chvostík celý zodratý.“

„Nevedel som, veverička, že zametanie lesných chodníčkov máš na starosti ty. Bol by som ti svoju metlu daroval už dávno,“ povedal snehuliak, keď jej ju podával.

„Ďakujem ti, snehuliak, veľmi si mi pomohol,“ zavolala veverička a už sa aj ponáhľala poodmetať nové záveje.

Snehuliak bol šťastný, že mohol veveričke pomôcť. A že už nemal svoju metlu? „Čo ma po metle,“ povedal si, „veď som ju mal aj tak len na ozdobu, ale vo veveričkiných rukách bude pomáhať všetkým obyvateľom lesa.“

Prešlo niekoľko dní. Snehuliak sa usmieval, lebo od rána svietilo krásne slniečko. Lúče malo síce studené, ale také jasné, že sa od nich zasnežená lúka i les trblietali, akoby boli celé zo striebra.

„Čo to počujem?“ spozornel zrazu. „Hej, čo sa to tam deje?“ zavolal.

„Nuž, čo by sa dialo, brum – brum,“ odpovedala medvedica, čo sa práve knísala na lúku aj s dvoma mláďatami. „Náš tatko sa zobudil a zmyslel si fajčiť. Nuž ale kto za to môže, že si fajku kdesi zapatrošil! Vrecúško s tabakom má, len tej mizernej fajky niet. Poprevracal už celý dom, keď si spomenul, že naposledy fajčil na veľkom pni tu na kraji lesa. Ešte predtým, než sme sa uložili na zimný spánok. Taký je posadnutý tým fajčením, že nám tuším celý pelech rozhádže! Deti moje milé,“ objala medvedica svoje medvediatá, „nadarmo sme sa sem vybrali, veď tu prekliatu fajku v závejoch nenájdeme!“

„Nebudte smutná, teta medvedica,“ utešoval ju snehuliak. „Ja pánu medveďovi požičiam svoju, veď aj tak nefajčím. Pekne ho odo mňa pozdravujte a na budúci rok nech sa odnaučí fajčiť. Veď to nie je zdravé!“

Stalo sa to v ten istý deň, keď snehuliak daroval fajku medveďovi. Z lesa cupkala veverička, ale bola akási smutná. Ustarostená.

„Čo sa ti stalo, veverička?“ spytoval sa snehuliak.

„Mne sa nič zlé neprihodilo,“ vzdychla veverička. „Ale môj sused vlk ochorel. Je už starý, opustený, ale niekedy sa správa ako malé decko! A to len preto, že má rád maškrtky. Darovala som mu pohár malinového lekváru. A vieš čo urobil? Namáčal si doň cencúle. Aby mal vraj zmrzlinu. A vieš, koľko tých cencúľov pohltal?“

„Neviem,“ povedal snehuliak previnilo, lebo aj on veľmi ľúbil cencúle, hoci aj bez lekváru.

„Toľko,“ rozhorčovala sa veverička, „že z toho načisto ochorel! Hrdlo ho bolí, je zachrípnutý a ani rozprávať nevládze. To bude angína ako hrom!“

„Veverička, ale ja nie som lekár, aj keď mám biely plášť. Ja neviem liečiť,“ povedal smutný snehuliak.

„Ale veď ja som tentoraz ani neprišla za tebou, snehuliačik,“ zasmiala sa veverička. „Tu pri tebe má dom pani myš. Je bylinkárka a pozná liek na každú chorobu. Idem ju poprosiť o nejaké bylinky na vlkovo choré hrdlo.“

„Vieš čo, veverička,“ povedal snehuliak, „vezmi chorému vlkovi aj môj šál. Aj ja síce ľúbim cencúle, ale angínu od nich nedostávam. Tento farebný šál mi dala Kristínka len preto, aby som vyzeral veselšie. No ja som aj tak najveselší, keď môžem niekomu pomôcť.“

Veverička odišla a snehuliak si takto rozhutoval: Nemám už ani metlu, ani fajku, ani šál, a predsa z toho nie som smutný. Veď tým, ktorým som ich daroval, slúžia lepšie ako mne.

Keď bola veverička pýtať od myšky bylinky na čaj pre chorého vlka, poodmetala sneh nielen pred dverí jej domu, ale aj zo všetkých okienok. A tak odvtedy snehuliak často počul svojich najbližších susedov. Najčastejšie práve mamu myš. Azda preto, že kuchyňu mali skoro snehuliakovi pod nohami. Nuž a každá mama sa najčastejšie krúti v kuchyni.

„Varila myšička kašičku,“ ozývalo sa každé ráno, na obed i večer z kuchynského vetráčka.

„Tomuto dala na mištičku, tomuto na lyžičku, tomuto na tanierik, tomuto na papierik a tomuto zase na mištičku a na lyžičku a na tanierik a znova a znova...“

Všetkým sa ušlo? „Prepánakráľa,“ čudoval sa zakaždým snehuliak, „tá pani myš má ale detí!“ A darmo sa usiloval spočítať ich. Ani raz sa mu to nepodarilo. Nuž čo, je ich ako myši, povedal si a už sa s rátaním nenamáhal. Zvykol si na myškinu riekanku a myšku si veľmi vážil. Najmä preto, že hoci s toľkými deťmi musela mať veľmi veľa roboty, predsa nemala nikdy zlú náladu. Až teraz. Čo sa len mohlo stať? Veď myška plače.

„Och, ja nešťastná, úbohá myš, čo si len teraz počnem? Veď mi všetky deti zahynú...“

„Susedka myška,“ zavolal snehuliak, „čo toľko horekujete? Nemôžem vám dajako pomôcť?“

„Och, nám už nikto nepomôže. Už nám tu prichodí len zahynúť od hladu, aj keď mám plné komory. Hrnec sa nám prepálil, je v ňom diera ako hlava a cez ňu všetko jedlo vytečie skôr, ako sa stihne uvariť.“

„Myšička, myš,“ zavolala radostne snehuliak, „ja ti dám svoj hrniec. Mám ho namiesto klobúka, ale ja vydržím aj bez neho. Ponáhľaj sa, rýchlo, rýchlo, lebo začína snežiť, musíme to stihnúť, kým sneh zasype tvoj dom!“

A sneh sa sypal celý deň a celú noc. Myškin dom bol zasypaný, ale snehuliak vedel, že je v ňom zase veselo, lebo mamka má z čoho deliť kašu. A hrniec je taký veľký, že tej kaše bude vždy pre všetkých dosť.

Onedlho po tom veľkom snežení uvidel snehuliak zajaca. Behal z jedného miesta na druhé, zalamoval rukami a chytal sa za hlavu. „Čo bedákaš, zajko?“ prihovoral sa mu snehuliak.

„Ako by som nebedákal,“ povedal ustarostený zajac. „Kto to kedy slýchal, toľko snehu ku koncu zimy. Všetko je zasypané, nič sa nedá zohnať pod zub. A moje deti plačú, sú hladné.“ A v zajkových očiach sa tiež zaligotali slzy.

Snehuliakovo dobré srdce nedalo zajkovi a jeho rodine zahynúť. „Kamarát zajko, ja pre teba niečo mám. Pozri na môj nos! Kristínka pre mňa vybrala najväčšiu a najkrajšiu mrkvu, akú mali v komore. A ja ti tú mrkvu dám.“

„Ďakujem ti, snehuliak,“ povedal šťastný zajac. „Ale počkaj, zavolám celú rodinu“ a ponáhľal sa za svojimi deťmi. O chvíľočku zajačia família vbehla na lúku a takto zajko zavelil: „Nášmu záchrancovi snehuliakovi trikrát sláva: Sláva, sláva, sláva!“

Začuli to volanie na slávu straky: „Pozrrrite sa na tú atrrrrapu! A že trrrikrrrrát sláva! To je už len nádherrrrný snehuliak: nemá mrrrrkvu, ani fajku, ani metlu, ba ani hrrrrniec.“

Snehuliaka zamrzelo, že sa mu posmievajú. „Povedz, veverička, naozaj som taký škaredý?“

„Ale kdeže, snehuliak, strakám never, tie letia len na pozlátku. Pre nás všetkých si krásny, lebo máš dobré srdce. A za to všetko, čo si nám dal, získal si omnoho viac – máš plný les priateľov.“ Sneh sa napokon predsa začal pomaly roztápať. Neďaleko snehuliaka sa objavil prvý ostrovček holej zeme. A potom ďalší a ďalší. Na druhý deň ráno sa snehuliak zobudil a neveril vlastným očiam. Včera boli ostrovčeky zeme medzi snehom a dnes presne naopak: ostrovčeky snehu sem–tam roztrúsené na obnaženej zemi. A tu sa blízko snehuliaka začal vršiť malý kopček. Žeby myší domček siahal až tam? Ale nie. Z kopčeka sa o chvíľu vystrčilo čosi väčšie, celé čierne.

„A ty, braček, si prečo taký čierny?“ prihováral sa snehuliak.

„A aký mám byť?“ zarazil sa krtko, lebo to on vyšiel spod zeme. „Ty nevieš, že pracujem v kotolni? Som zababraný od uhlia. Celú zimu musím kúriť, aby rastlinkám pod snehom nezamrzli koreničky. Ale teraz neviem, čo budem robiť,“ zosmutnel. „Teraz by som mal podkúriť najlepšie, aby sa sneh celkom roztopil a aby sa všetky semenka a koreničky zobudili. Lenže nemám čím. Zima bola veľmi dlhá a všetko uhlie sa mi minulo.“

„Keď len to, zober si moje uhlíky z kabáta,“ povedal snehuliak, a keďže mal také dobré srdce, priložil k nim aj svoje vlastné oči. Nevidel už potom vôbec nič, iba cítil, ako sa zem rozohrieva a počul tenké hlásky zobúdžajúcich sa rastlín.

Najprv bolo navôkol plno vody, no potom prišiel silný vietor a všetku vlahu z roztopeného snehu vyfúkal. A vtedy snehuliak začul veľa plaču. To bedákali cibulky snežienok: „Chceme piť, sme smädné, vodu, vodu...“

„Musím pomôcť snežienkam, musím im pomôcť, musím,“ opakoval si snehuliak. Jeho srdce nevedelo nepomáhať. Bolo vždy horúce, ale teraz priam horelo. Pomaly snehuliaka roztápalo, drobné kvapôčky padali do zeme a napájali smädné rastlinky.

Prišla jar. Kristínka s mamičkou, ockom a malým Jarkom konečne mohli ísť na prechádzku na lúku. Snehuliaka už nenašli. Ale na mieste, kde stál, vyrástlo plno, plno snežienok.

Kristínka nazbierala dve veľké kytičky a darovala ich mamičke a bračekovi s takou istou veľkou láskou, s akou v zime stávali s ockom pre nich snehuliaka.